

5. søndag efter påske

Tid og sted: 21/5 kl. 10.30 i Jerlev

Salmevalg

725: Det dufter lysegrønt af græs

448: Fylt af glæde

588: Herre, gør mit liv til bøn

674: Sov sødt, barnlille

439/411,5

233: Jesus lever, graven brast

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.

Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen

selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.”

Prædiken

En bekendt af mig fortalte en gang, at hun sammen med sin familie på en flyvetur til Asien fløj ind i efterdønningerne af en tyfon. Alle i flyvemaskinen troede, de skulle dø; selv stewardesserne skreg og kastede op. Da der blev lagt an til landing, var flyet lige nede og røre jorden, og så gik det i luften igen. I tre uendelige kvarter fløj de i lyn og torden i rundkreds om Ho Chi Minh; det var for glat til at lande på landingsbanen. Men flyet kom ned, og min bekendte fortalte, at de fik sig en terapeutisk drink, efter at maven var faldet til ro, hvor de fik talt oplevelsen igennem. Hun spurgte sine børn: Bad I? En af dem svarede: Jeg bad til alt og alle: til Gud og til Allah, til Buddha, til Odin og til Gammelsmølf.

I de uoverskuelige og livstruende øjeblikke har vi ingen fine fornemmelser; da klamrer vi os til det, der kan give os

det mindste håb, om det er Gud, Buddha eller Gammelsmølf. For vi har mistet magten, og magtesløse overgiver vi os til en hvilken som helst magt, der muligvis kan gribe ind. Når vi er truet på livet, siger vi, så er vi alle religiøse!

Men én ting er at bede; noget andet er at blive lyttet til, når vi beder. Mange har oplevet at blive reddet ud af livstruende situationer og har efterfølgende takket og lovprist Gud for, at de stadig lever; men der er også alle dem, der faktisk døde. Bad de ikke? Det er usandsynligt. De bad helt sikkert, men de døde alligevel. Betyder det, at bønner ikke virkede?

Et andet eksempel: Siden kirkens begyndelse, har bønner om fred været en fast del af den kristne gudstjeneste. Næsten hver eneste søndag efter prædikenen beder vi om, at der må være fred på jorden. Og heldigvis er der meget godt og meget kærlighed de fleste steder; men vi kan næppe påstå, at der er fred i verden, at nøden er ophørt, at menneskeheden er blevet frelst fra lidelsen.

Er det fordi, bønnen ikke virker? Jesus siger jo i bibelteksten, at hvis vi beder Faderen om noget i Jesu Kristi navn, så skal han give os det. Men vi får ikke altid det, vi ønsker os. Det ved jeg af erfaring. Hvor har jeg bedt om mange ting, der aldrig blev, som jeg håbede. Hvad skal bønnen så gøre godt for?

Jesus siger, at vi skal bede i hans navn. Der er en afgørende pointe i de ord. Nemlig den pointe, at det at bede i Jesu navn, det er med Fadervor at bede: ”Ske din vilje som i Himlen, således også på jorden”. Ske *din* vilje – ikke *min*! Som Jesus den aften i Getsemane Have, Skærtorsdag, lige inden han blev ført bort til dom, pinsel, korsfæstelse og død: Fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ske ikke min vilje, men din. Jesus klamrer sig til livet og håber, at Gud vil gribe ind...

...

Og Gud griber faktisk ind. Gud griber ind på den mest overraskende måde. Gud opfyldte ikke Jesu ønske, men Gud opfyldte derimod Jesu bøn, ikke ved at tage døden fra ham, men ved at give liv af døde. Ved at give ham det,

døden ikke kunne tage. Sådan er det at bede i Jesu navn. Det er ikke at få det, som vi vil have det, men at få det, som Gud vil have det. Den, der beder, han får, og han får, som Gud vil. Gud giver os det, vi beder om, i Jesu navn, det vil sige, at han ikke tager døden fra os, men giver os det, døden ikke kan tage.

Vi får ikke vores vilje, når vi beder i Jesu navn. Vi beder til, at Guds vilje må ske. Og det er en stadig anfægtelse for os; for når vi er i frit fald, når vi skriger og kaster op, så kunne vi ærlig talt godt bruge en mere handlekraftig Gud, og ikke en, der hænger der på korset, skrøbelig og sårbar, døende, og råber: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Men at bede i Jesu navn er at bede gennem den korsfæstede. At bede i Jesu navn er at bede ind igennem lidelse og død...

For os kan det se ud som om, at Gud intet giver; eller i det mindste giver meget mindre end det, vi har brug for. Han tager ikke døden fra os. Det grundvilkår kommer vi ikke udenom. Døden kan vi ikke undslippe. At bede i Jesu navn er at bede ind igennem lidelse, korsfæstelse og død...

...men det er også at bede ind igennem opstandelsen. Når det ser ud som om, at Gud giver meget mindre end det, vi har brug for, så giver Gud virkeligheden meget mere.

Sådan er det med alt, vi beder om i Jesu navn: Vi beder om fred, og Gud *kan* opfylde den bøn ved at skåne os for krig. Men det er ikke givet. Gud vil i stedet give det, der er mere; Gud vil give os den fred, som verden ikke kan give, og som krigen ikke tage.

En bøn kan ganske vist give udtryk for det, vi ønsker os eller det, vi håber på, men når vi beder i Jesu navn får vi ikke det, vi ønsker, men det, vi beder om: at Guds vilje må ske. En bøn opfyldes, selv om det ikke går, som vi ønsker.

Søren Kierkegaard sagde om bønnen, at bønnen egentlig ikke er at tale *til* Gud; bønnen er at blive stille... og lytte. Og hvad skal vi så lytte efter? Guds ord, selvfølgelig. Bøn er at blive stille og lytte til Gud. Det betyder ikke, at vi skal tie. For midt i Guds stilhed lyder der også et spørgsmål til hver enkelt af os. Gud stiller selv det spørgsmål: Hvordan har du det?

Der har i den forgangne uge været en del virak omkring en sognepræst, der valgte at synge Coldplays "Fix You" for konfirmanderne. Men som jeg har forstået sognepræsten, så handlede det ikke om at synge og underholde, det handlede om at fortælle konfirmanderne om bøn. I talen lød det:

Kirken er også et rum til refleksion over livet; og her i rummet bliver I ikke vurderet på, om I har succes; her i rummet bliver I bare taget imod. Og når I sætter jer på bænken, så spørger Gud helt stilfærdigt, og med oprigtig interesse: Hvordan har du det? Og i det øjeblik begynder bønnen og den ordløse samtale, der er en af kirkens kendetegn.

Lad den samtale være en ledestjerne for jer, når tingene ikke går, som I håbede. Når I mister én, I elsker; når I får alt det I ønsker jer, men ikke det, I har brug for; når I er udmattede og trætte, men ikke kan sove; når I gør jeres bedste, og alligevel fejler; når tårerne løber ned af jeres kinder; når I sidder fast og hverken kan finde frem eller tilbage: Så sæt jer i kirken eller på en bænk med en smuk

udsigt; og når I sætter jer, vil Gud selv række sine sårmærkede hænder ud imod jer, og spørge med oprigtig interesse: Hvordan har du det?

Og da vil lyset lede jer, som Betlehemsstjernen ledte de vise mænd til frelseren, til Jesusbarnet, og lyset vil lede jer hjem igen, for lyset fortæller, at I ikke skal klare det hele selv. Ingen går gennem livet uden prøvelser, og ingen kan bære sig selv igennem livet uden et menneske, der bærer med. Lyset vil lede jer hjem.

Og derhjemme står der et andet mennesket, en familie, en flok venner, og de er Guds svar til jer. Det er hos dem, I bliver hele igen. De vil række jer deres sårmærkede hænder, for også de har lidt, og så siger de med deres egen stemme, og med ekkoet af Jesus' stemme: I will try to fix you.

Det var en smuk tale. Og den gælder jo alle os konfirmander, der enten kommer i kirke en gang i mellem, måske virkelig sjældent, eller hver eneste søndag... for at blive konfirmeret – for at blive bekræftet i, at vi stadig er Guds elskede børn. Så vi stadig kan synge med på ”Sov

sødt, barnlille”, og lægge vores eget lille ”amen” til
frelserens amen, til Jesu Kristi bøn, og gennem bønnen
modtage det liv, som døden ikke kan tage fra os:
opstandelsen.